

Bốn Điều Kiện Cuối Cùng

Sự Dư Dật của Đức Chúa Trời bởi Derek Prince

Cho đến thời điểm này trong loạt thư giảng, chúng ta đã thấy rằng Đức Chúa Trời mong muốn ban cho dân Ngài sự dư dật nếu họ đáp ứng các điều kiện của Ngài. Kinh Thánh chỉ ra rằng sự giàu có—cùng với uy quyền, khôn ngoan, uy lực, tôn trọng, vinh quang, và ca ngợi—vốn là đặc quyền đời đời của Chúa Giê-xu Christ. Tuy nhiên, trên thập tự giá, Ngài đã từ bỏ những đặc quyền đó để thực hiện một sự trao đổi thiêng liêng. Trong giao ước ấy, Chúa Giê-xu đã gánh lấy sự rủa sả, vốn là điều nhân loại phải chịu theo sự công chính của Đức Chúa Trời, để chúng ta có thể nhận được phước lành, vốn thuộc về Ngài nhờ sự vâng phục trọn vẹn.

Một trong những sự rủa sả mà Chúa Giê-xu đã gánh chịu trọn vẹn là sự rủa sả nghèo đói được mô tả trong Phục Truyền 28. Trên thập tự giá, Ngài đã chịu đói, khát, trần truồng và thiếu thốn mọi sự. Đó chính là hình ảnh của sự nghèo đói tuyệt đối. Chúa Giê-xu đã hoàn toàn gánh lấy sự rủa sả nghèo đói để chúng ta có thể nhận được “phước lành

dành cho Áp-ra-ham” (Ga-la-ti 3:13-14). Vậy phước lành dành cho Áp-ra-ham là gì? Sáng Thế 24:1 chép rằng Áp-ra-ham được ban phước trong “mọi việc”.

Chúng ta đã thấy trong 2 Cô-rinh-tô 9:8 và Ê-phê-sô 2:8-9 rằng có ba nguyên tắc quan trọng chi phối cách chúng ta nhận được sự dư dật của ân điển Đức Chúa Trời, để chúng ta được phước trong “mọi việc”. Thứ nhất, ân điển của Đức Chúa Trời không bao giờ có thể kiếm được. Thứ hai, ân điển ấy chỉ đến qua một con đường duy nhất — đó là Chúa Giê-xu Christ. Thứ ba, cách duy nhất để chúng ta nhận lãnh ân điển ấy là bởi đức tin.

Nhiều Cơ Đốc nhân không nhận ra rằng ân điển của Đức Chúa Trời bao gồm cả sự cung ứng về tài chính và vật chất — nếu chúng ta đáp ứng những điều kiện mà Ngài đã đặt ra để nhận lãnh điều đó. Tuy nhiên, chúng ta cần ghi nhớ sự khác biệt mà chúng ta đã đề cập giữa việc cố gắng kiếm được ân điển của Đức Chúa Trời và việc đáp ứng các điều kiện của Ngài.

1. Động Cơ và Thái Độ

Sau khi đã bàn luận về những nguyên tắc căn bản này, chúng ta đặt ra câu hỏi: “Những điều kiện của Đức Chúa Trời là gì?” Chúng ta đã khám phá ra rằng có năm điều kiện cụ thể để nhận lãnh sự dư dật của Đức Chúa Trời.

Điều kiện đầu tiên là động cơ và thái độ của chúng ta phải đúng đắn. Có năm khía cạnh của điều kiện này mà chúng ta đã xem xét trong thư giảng trước:

1. Coi sự giàu có là Chúa của mình là sai.
2. Tìm kiếm sự giàu có bằng những phương cách phi đạo đức là sai.
3. Đặt lòng tin vào của cải là sai.
4. Việc sử dụng của cải của mình một cách ích kỷ là sai.
5. Chúng ta nên chia sẻ vật chất với người nghèo khó.

2. Đức Tin Là Điều Thiết Yếu

Điều kiện thứ hai để nhận được sự dư dật của Đức Chúa Trời là đức tin. Chúng ta đã thấy rằng sự dư dật là một phần trong sự cung ứng mà ân điển của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta. Cũng như mọi sự ban cho bởi ân điển, điều này chỉ có thể nhận được qua đức tin. Tuy nhiên, chúng ta không bao giờ có thể nhấn mạnh quá mức tầm quan trọng của đức tin. Đức tin là yêu cầu chính yếu và không thể thiếu để sống đời sống Cơ Đốc. “Người công chính sẽ sống bởi đức tin” (Rô-ma 1:17). Mọi lĩnh vực của đời sống công chính đều phải dựa trên đức tin. Điều này áp dụng cho lĩnh vực tài chính của chúng ta cũng như bất kỳ lĩnh vực nào khác trong cuộc sống.

Hơn nữa, điều ngược lại cũng đúng. “Việc gì không đến từ đức tin đều là tội lỗi” (Rô-ma 14:23). Khi chúng ta quản lý tiền bạc của mình mà không có đức tin, điều đó sẽ dẫn đến những kết quả tội lỗi: tham lam, keo kiệt, và thậm chí là giữ lại cho mình những gì lẽ ra thuộc về Đức Chúa Trời. Toàn bộ vấn đề về cách chúng ta sử dụng tiền bạc phải được đặt trên nền tảng của đức tin.

Đức tin hành động bằng sự vâng phục Lời Đức Chúa Trời mà không chờ đợi để thấy được phần thưởng đã hứa. Điều này cũng áp dụng cho lĩnh vực tài chính của chúng ta. Chúa Giê-xu phán: “Hãy cho, các con sẽ được cho lại” (Lu-ca 6:38). Khi chúng ta hành động bởi đức tin, chúng ta dâng trước. Việc nhận lại sẽ đến theo thời điểm của Đức Chúa Trời. Nếu chúng ta chờ đến khi “có đủ khả năng”, thì đó không phải là ban ra bằng đức tin. Khi nhìn nhận lẽ thật này từ quan điểm của đức tin, chúng ta không bao giờ quá nghèo để ban ra. Ngược lại, một phần giải pháp cho sự nghèo khó là bắt đầu ban ra bằng đức tin. Khi người đàn bà góa dâng hai đồng tiền cuối cùng cho Chúa, Chúa Giê-xu đã khen ngợi bà. Ngài không quở trách bà là “phung phí” hay “phi thực tế.” (Xem Lu-ca 21:1-4.)

Chúng ta đã đề cập rằng có những quy luật chi phối việc sử dụng tiền bạc, tương tự như những quy luật áp dụng trong lĩnh vực nông nghiệp. Phao-lô đã nêu rõ điều này trong 2

Cô-rinh-tô chương 9. Khi nói với các tín hữu về cách họ nên dâng hiến tiền bạc cho công việc và cho con dân của Chúa, Phao-lô nói:

Hãy nhớ rằng: Ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. (2 Cô-rinh-tô 9:6)

Phao-lô ở đây so sánh việc dâng hiến với việc “gieo giống” và việc nhận lãnh với việc “gặt hái”. Ý ông muốn nói rằng nếu chúng ta muốn gặt, trước hết chúng ta phải gieo. Hình ảnh người nông dân càng làm rõ điều này. Mỗi lần người nông dân gieo hạt trên cánh đồng, ông đang bày tỏ đức tin —tin rằng hạt giống mình gieo xuống sẽ sinh sôi nảy nở và trở lại nhiều hơn. Việc dâng hiến của chúng ta với tư cách là Cơ Đốc nhân cũng hoàn toàn giống như vậy. Nếu chúng ta muốn gặt, trước hết chúng ta phải gieo. Hơn nữa, mức độ chúng ta gieo sẽ quyết định mức độ chúng ta gặt. Nếu chúng ta gieo ít, chúng ta sẽ gặt ít. Nếu chúng ta gieo nhiều, chúng ta sẽ gặt nhiều.

Chúng ta có thể lấy ví dụ về người nông dân để đi xa hơn một bước nữa. Gieo giống không phải là việc rải hạt một cách ngẫu nhiên ở bất cứ nơi nào chúng ta đi qua. Nếu chúng ta đi dọc theo phố chính, rải hạt sang hai bên xuống rãnh nước, thì chắc chắn sẽ không thu hoạch được bao nhiêu. Thế nhưng, một số Cơ Đốc nhân lại dâng hiến theo cách như vậy. Họ làm theo cảm hứng nhất thời, không cầu nguyện, không nguyên tắc, chỉ ném tiền của mình vào bất cứ đâu. Không có gì lạ khi họ không gặt hái được những phước lành mà Kinh Thánh đã hứa.

Trái ngược với hình ảnh gieo vãi một cách ngẫu nhiên, việc gieo giống có trách nhiệm nghĩa là chúng ta chọn loại đất tốt nhất, chuẩn bị kỹ lưỡng nhất, chọn đúng thời điểm và gieo hạt giống tốt nhất. Đó cũng chính là cách chúng ta nên quản lý tài chính của mình — cả cá nhân lẫn tập thể. Chúng ta cần chọn khoản đầu tư tốt nhất để mở rộng Vương quốc Đức Chúa Trời, chuẩn bị bằng sự cầu nguyện, cẩn thận làm theo các nguyên tắc được đặt ra trong Lời Chúa, và dâng những gì tốt nhất của mình. Tóm lại, chúng ta nên làm tất cả những gì có thể để đảm bảo nhận được kết quả tối đa từ sự đầu tư của mình.

Trong Ma-la-chi 3:8-12, chúng ta thấy có nhiều nguyên tắc liên quan đến cách chúng ta quản lý tài chính, đặc biệt là về việc dâng phần mười cho Đức Chúa Trời:

“Người ta có thể ăn trộm Đức Chúa Trời được sao? Thế mà các con ăn trộm Ta!” Nhưng các ngươi nói: “Chúng con có ăn trộm Chúa đâu?” “Các con đã ăn trộm một phần mười và

tế lễ phải dâng. Các con bị nguyên rủa vì tất cả các con, cả nước, đều ăn trộm Ta. Hãy đem tất cả phần mười vào kho để có lương thực trong nhà Ta. Và từ nay, hãy lấy điều này mà thử Ta, Đức Giê-hô-va vạn quân phán, xem Ta có mở các cửa sổ trên trời cho các con, và đổ phước xuống cho các con đến nỗi không chỗ chứa chẳng! Vì các con, Ta sẽ ngăn cấm các vật cắn phá hoa quả của đất đai các con; và không để cây nho ngoài đồng của các con rụng trái trước mùa nữa đâu.” Đức Giê-hô-va phán vậy. “Mọi nước sẽ cho các con là có phước, vì đất nước các con sẽ là đất nước được vui thích.” Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy.

Những điểm sau đây rút ra từ đoạn Kinh Thánh này là quan trọng:

- Sự không kết quả trong việc quản lý tài chính của chúng ta khiến chúng ta rơi vào sự rủa sả. Thật vậy, đó là một phần của sự rủa sả mà Đấng Christ đã đến để giải cứu chúng ta khỏi nó.
- Như Kinh Thánh luôn đề cập, đức tin là điều thiết yếu. Chúng ta được yêu cầu dâng phần mười trước khi nhận được những phước lành đã hứa. Đức Chúa Trời phán: “hãy lấy điều này mà thử Ta”, tức là bằng cách dâng phần mười của chúng ta. Đoạn Kinh Thánh này không đưa ra bất kỳ cách nào khác để chúng ta đủ điều kiện nhận phước lành.
- Hành động đức tin mà Đức Chúa Trời đòi hỏi nằm trong lĩnh vực vật chất, và phước lành Ngài hứa ban cũng ở trong lĩnh vực vật chất. Tôi đã từng tham dự những buổi nhóm cầu nguyện nơi các tín hữu cầu xin: “Lạy Chúa, xin mở các cửa sổ trên trời và tuôn đổ phước lành.” Nghe thì thật hay, nhưng tôi luôn muốn lay họ và nói rằng: “Hãy nghe này, phước lành không đến chỉ nhờ cầu nguyện. Phước lành đến nhờ dâng phần mười!” Chúng ta có thể cầu nguyện mãi, nhưng nếu không dâng phần mười, chúng ta không có quyền nhận lấy phước lành ấy.

3. Tôn Kính Qua Tài Chính

Một điều kiện thứ ba để nhận được sự dư dật của Đức Chúa Trời là chúng ta phải tôn kính cả Đức Chúa Trời lẫn con người qua những gì mình dâng hiến. Rô-ma 13:7 dạy rằng: “Hãy trả cho mọi người điều mình mắc nợ ... tôn trọng người đáng tôn trọng.” Một cách quan trọng để bày tỏ sự tôn kính là dâng hiến của cải của chúng ta. Kinh Thánh bày tỏ bốn cách khác nhau mà chúng ta nên tôn kính. Trước hết, qua sự dâng hiến, chúng ta tôn kính chính Đức Chúa Trời.

“Hãy lấy tài sản và hoa lợi đầu mùa của con mà tôn vinh Đức Giê-hô-va; như thế, nhà kho của con sẽ đầy lúa mì, và hầm ép rượu của con sẽ tràn rượu mới.” (Châm Ngôn 3:9–10)

Trước hết, chúng ta được yêu cầu dâng cho Đức Chúa Trời phần thuộc về Ngài—đó là những hoa lợi đầu mùa. Nếu chúng ta làm điều này, Ngài đã hứa sẽ ban phước và làm cho phần còn lại mà chúng ta giữ lại được thịnh vượng. Việc luôn đặt Đức Chúa Trời lên hàng đầu trong việc phân bổ tài chính của chúng ta chính là một cách để chúng ta tôn vinh Ngài như Ngài xứng đáng nhận.

Thứ hai, qua việc dâng hiến, chúng ta bày tỏ sự tôn kính đối với cha mẹ mình. Trong Ê-phê-sô 6:2–4, Phao-lô nhắc nhở chúng ta rằng điều răn này là điều răn đầu tiên có kèm theo lời hứa.

“Hãy hiếu kính cha mẹ người, ...để người được phước và được sống lâu trên đất.” (Ê-phê-sô 6:3–4)

Điều răn này về việc hiếu kính cha mẹ cũng bao hàm cả trách nhiệm về tài chính. Trong Ma-thi-ơ chương 15, các người Pha-ri-si đã chỉ trích Chúa Giê-xu vì Ngài không tuân giữ truyền thống của các trưởng lão. Đáp lại, Chúa Giê-xu cáo buộc họ giữ truyền thống của các trưởng lão mà lại vi phạm các điều

răn của Đức Chúa Trời. Ngài đã đưa ra một ví dụ cụ thể:

“Vì Đức Chúa Trời đã truyền dạy: ‘Hãy hiếu kính cha mẹ người;’ và ‘ai nguyền rủa cha mẹ thì phải bị xử tử.’ Nhưng các người lại bảo: ‘Nếu ai nói với cha mẹ rằng: Những gì có thể giúp cha mẹ, con đã dâng cho Đức Chúa Trời rồi, thì người ấy không cần phải hiếu kính cha mẹ.’ Như vậy, vì cơ truyền thống của mình, các người đã loại bỏ lời Đức Chúa Trời.” (Ma-thi-ơ 15:4-6)

Hãy chú ý cách chúng ta phải hiếu kính cha mẹ: đó là bằng cách chia sẻ của cải mình có cho họ. Nếu cha mẹ chúng ta gặp khó khăn về tài chính mà chúng ta có khả năng giúp đỡ nhưng lại không làm, thì chúng ta đã không dành cho họ sự tôn kính xứng đáng. Qua nhiều năm kinh nghiệm trong lĩnh vực tư vấn và giải cứu, tôi có thể khẳng định rằng những người không hiếu kính cha mẹ sẽ không bao giờ được phước trong đời sống của mình.

Thứ ba, qua việc dâng hiến, chúng ta bày tỏ sự tôn trọng đối với các đấng tổ của Chúa, những người phục vụ nhu cầu của chúng ta. Trong Công Vụ chương 27 và 28, chúng ta đọc thấy Phao-lô cùng những người đồng hành đã thoát khỏi một vụ đắm tàu và lên đảo Malta. Sau đó, Phao-lô bắt đầu phục vụ những người bệnh trên đảo, và nhiều người trong số họ đã được chữa lành. Khi đến lúc Phao-lô và đoàn của ông rời đi, tác giả ghi lại rằng những người đã được phục vụ như vậy “Họ tỏ lòng quý trọng chúng tôi; khi chúng tôi xuống tàu, họ còn cung cấp đồ cần dùng cho chúng tôi nữa.” (Công Vụ 28:10). Bằng cách đáp ứng những nhu cầu tài chính và vật chất của Phao-lô cùng đoàn của ông, những người dân trên đảo đã bày tỏ sự quý trọng xứng đáng dành cho chức vụ của họ.

Thứ tư, qua sự dâng hiến của chúng ta, chúng ta tôn kính các trưởng lão là những người lãnh đạo chúng ta trong Hội Thánh. Phao-lô nói:

“Các trưởng lão khéo lãnh đạo Hội Thánh thì càng phải được kính trọng nhiều hơn, nhất là những người chịu khó nhọc trong việc truyền đạo và dạy dỗ. Vì Kinh Thánh dạy: “Chớ khờ khạo miệng con bò đang đạp lúa,” và “Người làm công đáng được nhận tiền công.”” (1 Ti-mô-thê 5:17-18)

Rõ ràng, sự tôn trọng mà Phao-lô nói đến ở đây mang ý nghĩa về tài chính và vật chất.

Các trưởng lão càng trung tín trong chức vụ của mình, chúng ta càng phải cẩn trọng hơn để đảm bảo họ được đền đáp một cách xứng đáng, thể hiện sự tôn trọng thật sự.

Chúng ta thấy rằng, chúng ta bày tỏ sự tôn kính bằng cách dâng hiến theo bốn phương diện: cho Đức Chúa Trời, cho cha mẹ, cho những đấng tổ của Đức Chúa Trời là những người phục vụ nhu cầu của chúng ta, và cho các trưởng lão lãnh đạo chúng ta trong Hội Thánh. Nếu sự tôn kính mà chúng ta dành cho Đức Chúa Trời hoặc cho con người không khiến chúng ta phải trả giá gì, thì đó không phải là tôn kính thật.

4. Suy Nghĩ, Nói Năng, Hành Động Đúng Đắn

Điều kiện thứ tư để nhận được sự dư dật của Đức Chúa Trời là phải suy nghĩ, nói năng và hành động đúng đắn. Trước hết, tôi muốn nhấn mạnh đến việc suy nghĩ. Không thể nào suy nghĩ sai mà lại sống đúng được. Ngược lại, nếu bạn suy nghĩ đúng, chắc chắn bạn sẽ sống đúng. Hãy chú ý đến lời chỉ dẫn mà Đức Chúa Trời đã ban cho Giô-suê khi ông được giao nhiệm vụ dẫn dắt dân Ngài vào nhận lãnh cơ nghiệp:

“Quyển sách luật pháp nầy chớ xa miệng con, hãy suy ngẫm ngày và đêm, để cẩn thận làm theo mọi điều đã chép trong đó. Vì như thế, con mới được thịnh vượng trong con đường mình và mới thành công.” (Giô-suê 1:8)

Đối với tôi, đó là lời hứa trọn vẹn nhất về sự thịnh vượng và thành công mà một người có thể ao ước nhận được. Vậy những điều kiện căn bản để nhận được lời hứa ấy là gì? Suy ngẫm về luật pháp của Chúa. Nói ra luật pháp của Chúa. Vâng phục luật pháp của Chúa. Những gì chúng ta suy nghĩ, những gì chúng ta nói, và những gì chúng ta làm sẽ quyết định những gì chúng ta kinh nghiệm. Tôi tóm tắt điều này như sau: suy nghĩ, nói ra, và hành động theo Lời Chúa.

Chúng ta thấy một lời hứa còn bao quát hơn nữa trong Thi Thiên 1. Trong đoạn Kinh Thánh ở sách Giô-suê, lời hứa được ban cho một người. Nhưng trong Thi Thiên 1, lời hứa ấy được ban ra không giới hạn cho bất cứ ai đáp ứng các điều kiện.

“Phước cho người nào chẳng đi theo mưu kế của kẻ ác, chẳng đứng trong đường tội nhân, không ngồi chỗ của kẻ nhạo báng. Nhưng vui thích về luật pháp của Đức Giê-hô-va và suy ngẫm luật pháp ấy ngày và đêm. Người ấy sẽ như cây trồng gần dòng nước,

sinh bông trái đúng mùa đúng tiết, lá nó cũng chẳng tàn héo. Mọi việc người làm đều sẽ thịnh vượng.” (Thi Thiên 1:1–3)

Xin hãy đọc kỹ những từ cuối cùng đó! Ở đây không có chỗ cho sự thất bại. Mọi việc người ấy làm đều sẽ thịnh vượng. Vậy, điều kiện để có được thịnh vượng đó là gì? Có ba điều kiện cấm và hai điều kiện nên.

Những điều kiện cấm, tức là những hành động chúng ta không được làm, được nêu rõ trong câu 1. Chúng ta không được bước đi theo mưu kế của kẻ ác, không đứng trong đường lối của kẻ có tội, cũng không ngồi vào chỗ của kẻ nhạo báng. Hãy chú ý rằng trong tiến trình này có một sự chậm lại dần dần—from bước đi, đến đứng lại, rồi ngồi xuống. Nếu chúng ta bắt đầu bước đi theo đường lối của kẻ ác, thì rồi sẽ đứng lại, và cuối cùng sẽ ngồi xuống. Bằng mọi giá, chúng ta phải tránh sự sa sút tội lỗi đó, từ bước đi đến đứng lại rồi ngồi xuống. Tuy vậy, có những Cơ Đốc nhân thường xuyên chấp nhận lời khuyên của kẻ ác trong nhiều lĩnh vực của đời sống mình. Sau đó, họ tự hỏi tại sao mình không được thịnh vượng. Họ đã vi phạm một yêu cầu tiêu cực căn bản: chúng ta không được bước đi theo mưu kế của kẻ ác.

Theo sau những điều kiện tiêu cực là hai yêu cầu tích cực. Thứ nhất, người thành công vui thích nơi luật pháp của Chúa; thứ hai, người ấy suy ngẫm về luật pháp ấy ngày và đêm. Nếu tôi phải chọn một nguyên tắc trong Kinh Thánh là cốt lõi cho sự thịnh vượng, thì đó chính là sự suy ngẫm đúng đắn. Điều gì chiếm lĩnh và lấp đầy tâm trí chúng ta sẽ thực sự quyết định trải nghiệm của chúng ta. Dựa trên việc đáp ứng năm điều kiện đó, Kinh Thánh phán về bất cứ ai rằng: “Mọi việc người làm đều sẽ thịnh vượng.” Ngay bây giờ, khi bạn đọc những lời này, hãy quyết định rằng bạn sẽ trở thành người như vậy! Sau đó, hãy quay lại xem xét các điều kiện ấy một lần nữa. Đọc lại chúng và suy ngẫm cho đến khi chúng trở thành một phần của bạn. Khi điều đó xảy ra, bạn sẽ tự khắc hành động theo những điều kiện này.

5. Hãy Để Đức Chúa Trời Thêm Vào

Đây là điều kiện thứ năm và cũng là điều kiện cuối cùng: hãy để Đức Chúa Trời thêm vào — theo cách của Ngài và vào thời điểm của Ngài. Đừng vội vàng tìm kiếm sự dư dật! Hãy để Đức Chúa Trời ban thêm cho bạn. Trong lĩnh vực tài chính cũng phải giống như trong nông nghiệp. Chúng ta gieo hạt giống, nhưng chính Đức Chúa Trời làm cho mùa gặt sinh trưởng.

Tôi nhớ lại nhiều năm trước khi tôi ở Ai-len. Tôi nghe kể về một cậu bé sáu tuổi, cha mẹ cậu đã cho cậu một ít khoai tây để trồng. Cậu ra ngoài và trồng những củ khoai tây ấy, một tuần sau cậu lại ra xem chúng có mọc lên không. Nhưng chẳng thấy dấu hiệu gì là cây mọc. Hai tuần sau, cậu vẫn không thấy gì, nên cậu đào chúng lên để xem chúng có mọc không. Cuối cùng, cậu đã đào chúng lên ba hoặc bốn lần, và chúng chẳng bao giờ mọc cả! Một số Cơ Đốc nhân cũng giống như vậy. Họ trồng khoai tây rồi lại đào lên để xem chúng có mọc không. Bản chất của đức tin là chúng ta để Đức Chúa Trời làm điều đó. Chúng ta đáp ứng các điều kiện, nhưng chính Đức Chúa Trời là Đấng đáp trồn lời hứa.

Phục Truyền 28:2 phán với những ai đáp ứng các điều kiện của Đức Chúa Trời rằng:

“Mọi phước lành sau đây sẽ giáng trên [và đuổi kịp, theo bản dịch tiếng Anh New King James] anh em.”

Tôi rất yêu thích từ “đuổi kịp” ấy. Chúng ta không phải chạy theo các phước lành; chính các phước lành chạy theo chúng ta. Tôi có thể đi ngủ vào ban đêm và suy ngẫm xem đến sáng mai, phước lành nào sẽ đuổi kịp mình! Tương tự như vậy, Ma-thi-ơ 6:33 dạy rằng: “Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời và sự công chính của Ngài, thì Ngài sẽ ban cho các con mọi điều ấy nữa.” Chúng ta không tìm kiếm những “điều ấy”; chúng ta tìm kiếm “vương quốc Đức Chúa Trời”. Rồi Đức Chúa Trời sẽ thêm cho chúng ta mọi điều mà chúng ta cần.

Để ôn lại, chúng ta hãy liệt kê một lần nữa những điều kiện mà chúng ta đã nêu ra để nhận được sự dư dật của Đức Chúa Trời. Trước hết, động cơ và thái độ của chúng ta phải đúng đắn. Thứ hai, chúng ta phải thực hành đức tin. Thứ ba, chúng ta phải tôn kính Đức Chúa Trời, cha mẹ, các thầy tổ của Ngài và những người lãnh đạo thuộc linh của chúng ta bằng cách dâng hiến. Thứ tư, chúng ta phải thực hành suy nghĩ, nói năng và hành động đúng đắn. Thứ năm, chúng ta phải để cho Đức Chúa Trời thêm vào theo cách của Ngài vào thời điểm của Ngài. Nếu chúng ta đáp ứng những điều kiện này, chúng ta có thể chắc chắn rằng sự dư dật của Đức Chúa Trời sẽ đuổi theo và đuổi kịp chúng ta.

Trong thư giảng tiếp theo, cũng là thư giảng cuối cùng về chủ đề này, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu về mục đích của sự

dur dật mà Đức Chúa Trời ban cho.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L076-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 24 Sept 2026

Trang web: Derekprince.com/vi/resources

“Cuộc sống Cơ Đốc
không chỉ là sự ngọt
ngào và tiếng đàn hạc.
Mọi Cơ Đốc nhân tận
hiện sẽ thấy chiến tranh
là một phần trong toàn
bộ kinh nghiệm của
mình.”

Derek Prince

Derekprince.com/vi/resources